

Medlem har indtaget over for Lovforslaget, og som i Princippet er saa velvillig, vilde have sat Pris paa, om det havde været mig muligt at imødekomme det ærede Medlem, beklager jeg meget, at jeg ikke tror, det er muligt at vise Imødekommenhed her uden at bryde med det efter min Mening retfærdige Princip, som Lovforslaget indeholder. Ændringsforslagene gaa ud paa at nedsætte Maksimum af Dagpenge og af de Pengesummer, som de efterlevende skulle have. Det forekommer mig nu, at det ikke er rigtigt. 2 Kr. er for en vellønnet Arbejder, som rimeligvis vil kunne have 5—6 Kr. om Dagen, ikke for meget, og Pengesummen mener jeg heller ikke er for høj. Lovforslaget har sat 6 Gange 800 Kr., altsaa 4,800 Kr. som det højeste, der kan naas, og det forekommer mig at være i og for sig knebent at nedsætte det til 4 Gange 800 Kr., altsaa 3,200 Kr.; men det er ikke for mig Hovedsagen. Ja, gik det kun ud paa at nedsætte Summen til 4,600 Kr. eller 4,200 Kr. eller noget saadant, saa kunde der jo tales derom, men det forkerte i Ændringsforslaget er efter min Formening den Ensartethed, det ærede Medlem vil have indført, idet Dagpengene jo ansættes ens for alle, eller idet der dog kun gøres Forskel paa Mænd og Kvinder og unge Meinesker under 18 Aar, medens der ikke tages noget Hensyn til Lønforskellen, ligesom Pengesummen ansættes uden Hensyn til Lønforskellen; dette forekommer mig uretfærdigt; det er naturligvis, om man vil, en Følelsessag. Der er jo mange, der have ført Ordet for den gamle kommunistiske Tanke, at enhver skal arbejde efter Evne og have efter Behov. Det vil altsaa sige fuldstændig Ensartethed, saaledes, at den, som lønnes lavt, skal have lige saa stor Erstatning som den, der lønnes højere. Mig forekommer det nu ikke at være retfærdigt og heller ikke stemmende med dette Lovforslags Princip, som paalægger Arbejdsgiveren dels at udrede en Løn af en saadan Størrelse, som han nu kan komme overens med Arbejderen om; og dels en obligatorisk Forpligtelse til Forsikring. Det er naturligt og forekommer mig kun retfærdigt, at de to Bestanddele af det Vederlag, han giver — man griber jo ind i Kontrakten ved denne Lov — staa i Forhold til hinanden, det vil sige, at Forsikringen staa i Forhold til Lønningen.

Jeg er som den højtærede Minister fuldstændig villig til at gaa med til, at det Forslag, som findes under Nr. 17, bliver optaget, om man vil, med nogle Redak-

tionsændringer. Jeg mener ogsaa, det er en Forbedring, og at det er rigtigt, at det bliver udtrykkelig udtalt, skønt jeg strengt taget tror, at det ikke er nødvendigt; men det skader ikke, at det overalt i Lovforslaget træder tydeligt frem, saaledes at det ikke kan give Anledning til Tvivl eller senere Strid, at det ikke er Meningen at hjælpe paa en saadan Fremgangsmaade som den, at vedkommende selv vilkaarlig forøger Ulykkens Omfang eller Følger. Det ærede Medlem vil dog vistnok, haaber jeg, anse det for ganske naturligt, naar der fra den højtærede Ministers Side er Betæneligheder, navnlig med Hensyn til Redaktionen, at tage Forslaget tilbage, saa at det stilles igen til 3dje Behandling i den rettede Skikkelse. — Ændringsforslag Nr. 23 hænger sammen med de Forslag, jeg omtalte under Nr. 10—16, og det er alene tilstrækkelig Grund til, at jeg ikke kan tiltræde det.

Med Hensyn til den anden Række Ændringsforslag, som ere stillede af 3 ærede Herrer (Schultz, Stilling og M. Sørensen) beklager jeg i høj Grad, at der er saa faa af dem, jeg kan tiltræde. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Stilling) udtalte i Gaar Ønsket om, at Tinget vilde vise nogen Imødekommenhed over for disse Forslag, og jeg kan kun udtale, at det vilde have været mig meget kært, om det overhovedet havde været mig muligt at vise Imødekommenhed paa Punkter, for saa vidt det kunde bidrage noget til at svække den Misstemning, som de ærede Medlemmer jo føle over for Lovforslaget i dets Helhed. Jeg skal derfor udtale, at det aldeles ikke maa opfattes som Tegn paa Mangel paa Imødekommenhed fra min Side, naar jeg maa udtale mig imod det aldeles overvejende Flertal af disse Forslag. Sagen er jo den, at de af disse Ændringsforslag, som indeholde Realitetsændringer, gaa ikke ud paa at rette visse Mangler i Lovforslaget, som jo kunne tænkes at være til Stede ud fra dettes eget Standpunkt, men de gaa i Virkeligheden ud paa ganske at forandre det Grundlag, hvorpaa Lovforslaget hviler, og forstyrre derved for det første den indre Harmoni i Forslaget, og — hvad værre er — de borttage det Grundlag, som retfærdiggør Lovforslaget. Dette gælder for det første den Række Ændringsforslag, som den højtærede Indenrigsminister opregnede, Nr. 1, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 12, 13, og 14, som alle hænge sammen med dette, at man vil have Forslaget udstrakt til andre end de professionelle Arbejdsgivere. Jeg har bemær-